

[Gustav Pedersen.]

ikke Ministeren samtidig havde foreslaaet en Forhøjelse, og endda en ret stærk Forhøjelse, af Skatten paa det, man kalder Øl af Skatteklasse II, derudover en ny Skat paa Hvidtøl og endelig en Skat paa Sodavand. Dette betyder, at af de Drikkevarer, som man kan tillade sig at bruge paa Arbejdspladserne, er der ikke andet tilbage, som ikke er beskattet, end Mælk; og da det antagelig ikke er nogen Hemmelighed, at de Tilførsler, der er af Mælk til de større Byer, ikke er saa store, at det vil være praktisk gjort at lade en betragelig Del af Ølforbruget gaa over paa Mælkeforbruget, betyder dette i Virkeligheden, at der praktisk talt paa alle de Arbejdspladser, hvor man er nødt til at spise sin medbragte Mad, ingen Vej er uden om Skatteforhøjelsen, enten paa den ene eller den anden Maade. Derfor vil jeg mene, at Ølskattens Følge af Skat paa Hvidtøl og Sodavand gør Ølskatten langt mere alvorlig, end den vilde have været, hvis den stod alene. Jeg maa i hvert Fald tage Forbehold med Hensyn til Behandlingen af hele dette Spørgsmaal i det kommende Udvalg.

Derefter ønsker jeg at gøre opmærksom paa, at det maatte have været naturligt, at man, naar man skulde begynde med at skaffe Inddækning for alle de Udgifter, Staten har paataget sig baade i denne Vinter og i den forrige Rigsdagssamling, ikke glemte, at der endnu er adskillige Reserver i den direkte Skat. Det vil ikke være naturligt at gaa ud til Befolkningen med saa store Paalæg, som der er Tale om her, naar man overhovedet ikke tager noget paa den direkte Skat. Det er jo saadan, at der ogsaa i det sidste Aar har fundet stærke Indtægtsstigninger Sted, at der langt uden for den Kreds, som rammes gennem Værnemagerlove og Tillæg til Straffeloven, findes Indtægter, som er en Følge af hele den økonomiske Situation, vi har nu, og som i første Række burde have været taget med, naar man skulde til at skaffe Dækning til Staten.

Vi beklager meget stærkt, at Ministeren ikke har taget den direkte Skat med i sit Inddækningsforslag, og vi er af den Opfattelse, at dette havde været naturligt baade under Hensyn til den økonomiske Situation og ikke mindst af Hensyn til den Del af Befolkningen, der under Krigen har baaret overordentlig store Byrder, men som endnu ikke har faaet Dækning for den Indtægtsnedgang, de har haft i Realindtægten, og som derfor maa føle det som et overordentlig haardt Pres, at de først og fremmest skal frem i Skudlinien, naar der er Tale

om en Sanering. Det, at man skal skaffe Dækning, skulde ikke gerne efterhaanden blive til, at man skal skaffe Dækning, uanset hvor uretfærdigt den rammer.

Dernæst vil jeg gerne gøre nogle almindelige Bemærkninger i Anledning af den Forelæggelsestale, som den højtærede Minister holdt ogsaa i Forbindelse med Tillægsbevillingsloven. Det er selvfølgelig rigtigt, at hvis der overhovedet skal komme en Sanering af vort Pengevæsen, maa Staten for sit Vedkommende skaffe Balance mellem Indtægter og Udgifter, og vi kunde maaske ogsaa gaa et Skridt videre og sige, at det var ikke unaturligt i en saadan Situation, at Staten havde større Indtægter end Udgifter. Men jeg understreger, og jeg vil gerne understrege det meget stærkt, at det er ikke nok, at alene Staten skaffer Balance. Saa længe man i øvrigt ikke sanerer det, der er det farlige, nemlig den overflødige Del af Privatkapitalen, hjælper det ikke, at Staten holder Balance paa sit Budget.

Der ligger, selv naar Værnemagerlovene er ført ud i Livet, og naar man har faaet fat i de Beløb, der skal tages ind i Henhold til Tillæg til Straffeloven, stadig store Formuedannelser, bag hvilke der ikke er Real-dækning, altsaa Formuedannelser, som er rene Pengeformuer, og som der ikke staaar Værdier bagved. Saa længe disse Formuer er uantastede, vil det ikke være tilstrækkeligt, at Staten for sit Vedkommende skaffer Balance paa Finansloven og paa Regnskabet.

Derfor finder vi, at det er urigtigt, at man ikke, inden man stiller Kravene til den almindelige Befolkning, har sørget for at have dette Forhold i Orden. Jeg er vel klar over, at der har været stillet haarde Krav til Administrationen i det Aar, der er gaaet, siden Krigen holdt op, og jeg er ikke blind for, at de mange Opgaver har givet overordentlig meget Ekstraarbejde. Men der maa vel være en vis Ret til at give visse Arbejder Fortrinsretten med Hensyn til Behandling, forudsat at det er de vigtigste, og det er nu engang saadan, at i en Situation, hvor der er kommet et skævt Forhold mellem de private Formuer og de reelle Værdier, maa dette bringes ud af Verden, inden man kan gøre sig Haab om at faa Nytte af de andre Foranstaltninger.

Det, jeg siger til, er i første Række selvfølgelig Eengangsskatten, og jeg vil her gøre opmærksom paa, at ved Eengangsskatten forstaar jeg ikke blot det at tage den øverste Top af Krigskonjunkturførtjenester. Vi maa gøre os klart — og det har den højtærede Finansminister selv understreget —, at Danmark er blevet et